

پیشینه عکسبرداری از آثار باستانی در ایران

۳۰ مرداد ۱۴۰۰ ساعت ۱۳:۳۸

پیشینه عکسبرداری از آثار باستانی و تاریخی در ایران، تقریباً به سالهای نخست پیدایش فن عکاسی در ایران باز می‌گردد. این کار با صدور فرمانی در نیمه اول سال ۱۲۶۶ قمری / ۱۸۵۰ میلادی از سوی ناصرالدین شاه که حدود دو سال از سلطنت وی می‌گذشت، به نام ژول ریشار فرانسوی که در خدمت دولت ایران مامور بود، برای عکسبرداری از بناهای تخت جمشید آغاز شد.

پیشینه عکسبرداری از آثار باستانی و تاریخی در ایران، تقریباً به سالهای نخست پیدایش فن عکاسی در ایران باز می‌گردد. این کار با صدور فرمانی در نیمه اول سال ۱۲۶۶ قمری / ۱۸۵۰ میلادی از سوی ناصرالدین شاه که حدود دو سال از سلطنت وی می‌گذشت، به نام ژول ریشار فرانسوی که در خدمت دولت ایران مامور بود، برای عکسبرداری از بناهای تخت جمشید آغاز شد. ریشار در این ماموریت از اصفهان بیشتر نرفت و اجرای این کار را به دلایل مالی و نداشتن دوراندیشی شخصی برای جاودانه کردن نام خود بر صفحه تاریخ عکاسی ناتمام گذاشت. بی تردید اگر او این ماموریت را به انجام می‌رساند کار او می‌توانست همقدم با کار عکاسی همچون «ماکسیم دوکاپ» که با عکسبرداری از بناهای باستانی مصر در سالهای ۱۸۵۱-۱۸۴۹ نام خود را در تاریخ عکاسی جهان جاودانه ساخت، باشد. ۱

اولین عکسها از تخت جمشید، نقش رستم و پاسارگاد را «لوئیجی پشه» افسر ایتالیایی که در خدمت دولت ایران مامور بود، در سال ۱۲۷۴ قمری / ۱۸۵۷ میلادی تهیه و به ناصرالدین شاه تقدیم نمود. این عکاس ایتالیایی به منظور مورد التفات قرار گرفتن از سوی شاه آلبوم عکس خود را تهیه کرده است. عکسهای او نخستین تصاویر واقعی به روش عکاسی از آثار باستانی ایران به شمار می‌روند. پشه عکسهایی هم از گنبد سلطانیه گرفته است که در همین مقوله قابل ارزیابی هستند. ۲

منابع:

- ۱: محمد رضا طهماسب پور، پیرآمون تاریخ عکاسی در ایران، تهران، نشر تاریخ ایران، ۱۳۸۱، ص ۱۱۵
- ۲: محمد رضا طهماسب پور، پیرآمون تاریخ عکاسی در ایران، تهران، نشر تاریخ ایران، ۱۳۸۱، ص ۱۱۶

آدرس مطلب :

<https://www.cafetari.kh.com/news/48490/عکسبرداری-پیشینه/>